

нито мойтъ влатокосъ Георги не ме удържаха въ чорбаджийството; и вий нѣма да ме удържите въ вѣйводството. Хайдушкийтъ животъ е като ракия: който веднѣжъ я куса, него го тѣгли да пие и да пие, докѣтъ не се урие. Назначавайте за вѣйводи такива хора като Хаджи Димитра и Данка, и народа може би ще обикне юначеството, така както той сега захваща да обича казачеството; иначе той нѣма да прѣстане да хайдутува и да жиѣе въ война съ людѣтъ и съ Бога, подѣ страхѣтъ на смъртъта и на бѣсилкитѣ.

Така говоряхе вѣйводата Хитю-Оглу, като поручаваше на монахинята младий Данка.

Мария отъ дѣтинство бѣше не земна мома, а избранна дѣвица на България. Ней никога не минуваше прѣзъ умѣтъ да се привърже къмъ възлюбленъ; тя си остана чиста българска дѣва, еднакво расположена и къмъ Хаджи Димитра и къмъ Данка, стига само тѣ да служатъ на свсбодата и на отечеството, и да се сражаватъ за неговото избавление.

Слѣдъ встѣжванието си въ горитѣ и яроветѣ кервана често срѣщаше Българи, млади и стари; тѣ вървяха по-единъ и по-двама, изъ ония пѣтечки, по които се катерятъ козитѣ, и се промжкваха скришомъ за да се срѣщатъ съ людѣтъ по-рѣдко. Нѣкои отъ тѣхъ се срѣщаха лице съ лице съ кервана и се поздравляваха съ калугеритѣ като добри приятели; нѣкои мимоходомъ нѣщо говоряха на калугеритѣ и изслушваха тѣхний отговоръ; на рамената си тѣ носяха пушки, а въ пояситѣ имъ стърчаха ятагани. Не сж ли подушили тѣ въ нѣкоя пустиня берлогата на нѣкоя стара мечка или изостаналиятъ самъ отъ стадото глганъ? Не искатъ ли тѣ да придебятъ рогатийтъ елень или стадото кошѹти, или да заловятъ сивитѣ вълци на пляката? Ловджийтъ бързатъ и напиратъ отъ къмъ всички страни: тѣ сж цѣла тѣлпа. Данко запитва калугеритѣ, калугеритѣ се подсмиватъ.

— Охъ, това не сж ловджии за нѣкоя стара мечка или за рогати елени! На тия звѣрове въ Балкана е сжщо